

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Ukazatel pro naši farnost

Dovolte mi malé srpnové moto zamyšlení, protože v létě se dobře putuje, třeba i na motocyklu. Kdo projde (projede) všechny důležité fary naší farnosti, zjistí, co je církev. Tato slova mě napadají při přejíždění z jedné fary na druhou v rámci bohoslužeb a péče o naše kostely a fary. Například přemýšlení o historii janovické fary, dnes proměněné na komunitní centrum, je zásadní a důležité. Moderní budova, do které velkými okny proniká hodně světla a slunce, je otevřena pro každého – bez rozdílu věku nebo vyznání. Je místem k setkání s druhými lidmi.

Zrovna tak potřebné je pomýšlení na čestínskou faru s její historií, spojenou s osobností P. Kubíčka. Když pokračuji dál, je tu košická fara se svými aktivitami. Zastavím-li se na chvíli v Sudějově, uvědomím si důvod vzniku poutního místa, což byla studánka s výbornou vodou. Při zastávce v zámuckém klášteře zavzpomínám na bratry františkány a ještě více si mohu uvědomit při rozhovoru s P. Václavem. Putuji do opuštěných kostelů a stále jsem v naší farnosti neobsáhl vše, protože naše farnost je rozmanitá a pestrá.

Říká se, že každé místo má své lidi, kteří o něj pečují. O farách a kostelích to platí dvojnásob. Z vyjmenovaných opěrných bodů naší farnosti si můžeme odvodit, že v minulosti každé toto místo mělo svého kněze, vlastní správu a tudíž originální ráz daný historií a potřebou doby.

Pokud chceme zachovat naši farnost pestrou, podporujme se navzájem v udržování ducha každého jednotlivého místa a zároveň si budme vědomi, že je to část celku. Vždyť i papež František říká, že církev není a nemá být uniformní, ale naopak všechny její rozmanité údy mají svou důležitou funkci v živém těle. Do nového školního roku nám všem přeji, aby stejně jako doteď naše farnost žila a prohlubovala život z víry, abychom se společně obohacovali svou rozdílností a zároveň potkávali a sjednocovali s pohledem upřeným na Krista. K tomu za nás kněze žehnám a v modlitbě vyprošuji.

P. Kamil

LÉTO

takový žár
a plotny luk do běla
kravátka do stínu zaběhla
dnes Máří Magdalské

- vidíš, ta voda leží
a prve vstávala
to možná země
hrdlo vzpínala -

- vidíš, to hoří vlasy
a prve nohy omyly
to možná ženě
se kahany vrátily -

na mezích vypálené trávy
kadeře ženy z Magdaly

Miloš Doležal

JINAKOST A PARADOXY MĚ PŘITAHUJÍ

Na začátku prázdnin k nám do farnosti dorazil nový farní vikář Mgr. Tomáš Filip Kábele, DiS. Rád bych Vám ho pomoci „fingovaného“ rozhovoru představil v našem Věstníku.

Kdo Tě přivedl k rozhodnutí stát se knězem?

Kromě Krista v mém srdci to byl určitě Michael Špilar, který mě připravoval i na křest. Potom Vojtěch Eliáš a mariáni z Hrádku u Vlašimi: Wladislav Ciaglo a Jiří Ptáček. A ještě nesmím zapomenout na Ctirada V. Pospíšila, kterého jsem potkal na fakultě. Jednak mě zajímala dogmatika, kterou vyučuje, a pak bylo pro mě důležité poznání, že i člověk, který rozhodně boří normy představ o tom, jak má vypadat „velebný panáček“, může přinášet světlo Kristovo do srdcí a myslí těch ostatních. Řekl jsem si, že když může být takováhle výrazná osobnost přínosem církvi, proč bych to nemohl zkusit já.

Co říkají rodiče na to, že jsi se stal knězem?

Oba rodiče jsou časní duchodci. Bylo zajímavé, že dokud jsem žil bez víry a dělal megakraviny, bylo to pro ně přijatelnější než když jsem prožíval konverzi. Když jsem psal práci na Jaboku o P. Marii, ptal jsem se maminky, co matka chce po svém dítěti. Odpověděla, že si přeje, abych byl šťastný. Takže, když vidí, že

nejsem nešťastný a mám smysl života, doufám, že je spokojená. Myslím, že je nyní již ráda za mou cestu.

A táta? Jsou momenty, kdy mi dává najevo, že jsem blázen a že to nemá cenu a co ta církev a ti faráři... Ale na druhou stranu, když jsme spolu šli do hospody v Kersku, tak mě představil: „To je můj mladej, on studuje na faráře“... jako by se mnou chlubil. On je takovej agent provokatér, za bolševika byl hroznej antikomunista a teď je zase proti ODS... Musí být vždycky proti většině. Být knězem a viditelným zástupcem církve neznamená splynout s davem, tak si myslím, že nevnímá nijak strašně mou misi. Ale jak je to ve skutečnosti, se ho radši neptám. Na kněžském svěcení nebyl, ale cítím, že mě má rád.

Máte sourozence?

Mám o pět let mladší sestru. Ta je nepokřtěná, ale oddával ji evangelický farář, nevím jak se jmenuje, ale přezdívku má Houmr, jako Homer ze seriálu Simpsonovi. Svatbu měli na louce u Průhonic. Její manžel si, podle mne, váží toho, co dělám.

Už jsi strejček?

Ano, mám dvě neteře. Elišce je

něco přes dva a Aničce asi čtyři roky, já si přesně tyhle věci nepamatuji. Rodiče bydlí na „Jižňáku“ a sestra taky. Je zajímavé, že nás oba přitahuje „sociální práce“. Ona je zdravotní sestra, pracovala v krizovém centru RIAPS. Přitom nás naši rodiče k tomu nevedli, táta je elektrikář, máma je vyučená prodávačka, uklízela a dělá správcovou.

Vím, že jezdíš na Spiš do cikánské osady, jak jsi se k tomu dostal?

Rád za nimi jezdím na Slovensko. Zajímá mě, co má společného naše a jejich prožívání víry a vnímání Krista. V mnohém nás „bílou většinu“ můžou inspirovat. Když jsem studoval Jabok, tak jsem pomáhal založit nízkoprahový klub pro děti a pro dospívající na Černém mostě.

Ale nejen Romy, i děti mám rád. Děti a mládež nám nastavují zrcadlo. S nimi se člověk může chovat spontánně, dělat blbosti, být blázen a ještě je za to chválen. Mně to působí radost. Čím větší grázlové, tím víc mě baví přemýšlet, jak oni přemýšlejí, a pak taky vzájemné hledání cest.

Mentalita

Romů je mi něčím blízka. Táhlo a táhne mě to k lidem, kteří jsou na okraji, kde je Kristus přítomný „na bojové linii“, tam, kde to vypadá, že

zdánlivě není. Tam se můžu setkat s Kristem i sám se sebou. Jenom je potřeba mít oči víry. Jinakost a paradoxy mě přitahují i jinde. Baví mě hledat souvislosti tam, kde zdánlivě nejsou. Náš Bůh – Otec, Syn a Duch svatý, je Bohem paradoxů. Myslím si, že je to i taková vakcína, aby se z člověka nestal podivín, ale aby zůstal mezi lidmi a v životě, aby zůstal normální.

To máš asi radost z papeže Františka...

Ano, František z Assisi je dokonce moje biřmovací jméno a jeho slova: Bůh chtěl dalšího blázna na zemi, tak si vyvolil mě, jsou i mým heslem. Druhé heslo mám podle Filipa Neriho, mého křestního patrona: Kdo nesestoupil za svého života do pekla, je ve velkém nebezpečí, že se tam dostane po smrti.

Papež František dělá věci jinak a zároveň je dělá citlivě. Srdcem je panák a zároveň má lásku k lidem a ví, že je nemůže předělat, ale musí respektovat jejich zvyklosti. Zatím mě nejvíc zaujalo, že otevřeně hovoří o působení Zlého ve světě a boji s ním, dokonce zasvětil Vatikán archandělu Michaelovi a požehnal v tamních zahradách jeho novou sochu. Pobavilo mě, když na začátku svého pontifikátu pronesl, že „ti Italové jsou proti Argentincům taková chladná a odměřená.“ Přitom pro mě je Neapol srdečné a živé město, jak to teprve musí vypadat v Buenos Aires.

A co ještě máš rád?

Moc rád čtu. Mám rád detektiv-

ky, knížky o fotbale, o hercích, zpěvácích, o různých aspektech lidského života, psychologie, dějiny, o Romech i klasiku od Shakespeara, Chestertona po Třešňáka. Hrozně rád vařím, spíš italskou kuchyni, rýži, špagety, čočku a fazole... Ocením dobré kafe a hlavně dobré pivo. I když teď mám s pivem až do sv. Martina utrum, držím pěst za obrácení a duchovní očistu vesnice, kde jsem měl kdysi hospodu – Kozojedy u Kostelce nad Č. Lesy.

Sportuješ?

Pokud mi to zdraví dovolí. Já totiž od dětství trpěl na astma a bronchitidu, mám rozedmu a sníženou imunitu. Není to vidět, ale s práškama dýchám na nějakých 40 %. Jednu dobu jsem jezdil na kole, lezl po skalách, ale víc než kolo mě baví chodit, toulat se sám, třeba dvacet i třicet kilometrů. Chodím v přírodě, ale i po městě. Někákým způsobem, nedokážu to popsat, mně chůze pomáhá prožít přítomnost Hospodina. Já radši chodím než abych klečel v kapli.

A co janovická farnost?

Mám rád zapadlé vesnické koste-

líky typu Malejovice, Jindice, kde se většinou nenajde ani sedm statečných, kteří by dorazili na mši. Je to podobné jako s tou bojovou linií, zdánlivá nepřítomnost Krista, víry, „chudoba“ je příležitostí k tomu, abychom zahlédli Boha takovým jaký je - chudý, jednoduchý a obyčejný – on, který je Stvořitelem a Pánem všeho.

A Sudějov a svatá Anna - to je prostě duchovní bomba - podobně jako Zdislava v Jablonném či Panna Maria na Hrádku u Vlašimi.

Jako podklad pro náš článek byl použit článek Jany Šilhavé z farnosti Praha-Lhotka. Foto archiv Tomáše Kábele.

TOMÁŠ KÁBELE, nar. 12. února 1974 v Praze Na Štvanici, vyrůstal na Jižním městě, pak bydlel na Proseku. Nejprve studoval strojírenskou technologii na SPŠ Na Třebešíně. V roce 2002 začal studovat sociální pedagogiku a teologii na VOŠ Jabok. Pomáhal v rozjezdu nízkoprahového klubu Džagoda na Černém Mostě. Je konvertita, křest přijal v roce 2005 a v září 2007 nastoupil do nultého ročníku pro bohoslovce v Olomouci a pokračoval studiem na KTF UK v Praze. Nejprve studoval za farnost sv. Vojtěcha v Praze 2 a na radu představených ji v roce 2010 vyměnil za farnost sv. Jakuba Staršího ve Stodůlkách. Roční pastorační praxi absolvoval ve farnosti na Dobříši. Působil jako jáhen ve Štěchovicích od loňské zimy a 28. června byl vysvěcen na kněze jako jediný novokněz české provincie.

SLAVNOSTNÍ ZNOVUOTEVŘENÍ KOSTELA SV. PETRA A PAVLA V ČESTÍNĚ V NEDĚLI 14. ZÁŘÍ

V tyto dny vrcholí příprava na znovuotevření kostela sv. Petra a Pavla v Čestíně. V neděli 14. září zde bude v 10 hodin po více než roce slavnostní bohoslužba, která chrám otevře. Bude to velký svátek pro naši uhlířskojanovickou farnost, čestínské společenství, pro obec Čestín, ale vlastně pro celé široké okolí. Otevře se opět Dům Páně. Je to požehnání pro nás všechny.

Čestínský kostel má dlouhou historii. Již po osm století na toto místo přicházejí lidé, aby se zde modlili a slavili liturgii. Za tu dobu se zde toho tolik událo. Alespoň něco z barvitě historie tohoto místa nám poodhalí výstava, která bude v kostele po jeho otevření zahájena. V předsíni kostela pak bude trvale umístěna deska, která nám nejdůležitější události z jeho historie bude připomínat.

Za zmínku stojí, že čestínský kostel – ať prožíval období slávy, nebo zlá léta – vždy našel někoho, kdo se o něj staral. V jeho dlouhé historii bylo mnoho těch, kteří jej podporovali a jejichž zásluhou se opravoval, stavěl, opět opravoval a udržoval. Ať již to byli jeho první stavitelé, dále patroni z řad místní šlechty, anonymní dárci, ale třeba také císař Ferdinand Dobrotivý, který z větší části zaplatil celou stavbu a vybavení kostela, který zde stojí

dosud. Některá jména známe, mnohá již ne. ... A jak je to nyní? Poměrně rozsáhlá 1. část rekonstrukce, kterou máme nyní za sebou, dává tušit, že se jednalo o velmi náročnou akci. Technicky, odborně, ale také finančně. Na takové akci se jistě muselo podílet mnoho zapálených lidí, odborníků a všech, kteří pomáhali. Je jistě na místě poděkovat především rodině Hrubých. Pan baron Jaromír Hrubý z Gelenj ještě za svého života k obnově kostela výrazně přispěl, nejen tím, že obnovu finančně podpořil. Záleželo mu především na obnově života a vztahu lidí k místu, k církvi, kultuře a k tradici. Svým zájmem, přítomností, oduševnělostí, humorem a nadhledem přispíval k vytváření tomu, co nazýváme občanskou společností.

Z jeho finanční podpory je dobře zmínit, že se v roce 2009 zpracovala celková projektová dokumentace, která dala vizi a směr postupné obnově. V témže roce se opravila střecha a fasáda věže kostela. Při opravě věže byly obnoveny dva zvony z 15. století pocházející s největší pravděpodobností z předchozího kostela. Etapa oprav byla završena

v roce 2011, kdy byla opravena sanktusní věž. V témže roce nabídlo o. s. Strniště, že si kostel za účelem dalších oprav pronajme, aby mohlo být žadatelem dotace ze SZIF (farnost už pro vyčerpání kvóty žádat nemohla), který by stavební obnovu výrazně posunul. Pan baron Jaromír Hrubý tento záměr podpořil a přislíbil dát potřebný spolupodíl, který farnost nemohla ze svých zdrojů zajistit. Paní baronka Karolína Hrubá v této podpoře pokračovala a lze říci, že je dodnes velkým donátorem české církve. Je však na místě zdůraznit, že každý, kdo na opravu přispěl, nebo jakýmkoliv způsobem se na pomoci kostelu podílel, má na jeho znovuvytváření velkou zásluhu. Díky všem bezejmenným dárcům a příznivcům a všem, kteří se na vlastní opravě podíleli, se může český kostel znovu zalesknout ve své kráse. Vám všem patří velké poděkování!

Můžeme tak s hrdostí říci, že také my pokračujeme v dlouhé tradici ochrany a podpory tohoto posvěceného místa. Vše špatné, čemu byl po mnohá léta náš kostel vystaven, se nyní daří opravit a tato snaha je tak zároveň i svědectvím společnosti kolem nás. O lidské solidaritě, pomoci a touze člověka po duchovních hodnotách. Český kostel se tak stále mění. Děkujeme proto všem, kteří se na jeho změnách podílejí, a přejme si, aby se podobná změna odehrávala i v našich srdcích.

Pavel Šimek

POUTNÍ SLAVNOST U SV. ANNY V SUDĚJOVĚ

O víkendu 26. - 27. července 2014 proběhla v Sudějově ke cti sv. Anny pouť. V sobotu jsme se brzy ráno vydali, jak již začíná být dobrou tradicí, na pěší pouť ze Zásmuk. V průběhu naší cesty se k nám spolu s dalšími připojil u kostela sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích pan kardinál Dominik Duka a společně jsme doputovali do Sudějova, kde byla v 10 h slavena mše svatá.

V promluvě se pan kardinál věnoval tématu rodiny. „Život je určitou cestou, která začíná v určitém bodě a v určitém bodě také končí,“ zahájil kardinál Duka kázání k několika stovkám poutníků. „Život každého z nás začínal v rodině,“ připomněl kardinál nepostradatelný prvek společnosti a dodal, že celý náš život je doprovázen velikým Božím dílem, které by měl člověk střezit. I Bible zmiňuje, že rodiče a děti si ne vždy rozuměli, což je motiv, který se v interpretaci lidské historie neustále opakuje. Rodina a příslušnost k lidskému rodu nás však

spojuje v rodinu. Rodinu tvoří nejenom děti, ale i rodiče - matka a otec, nikdy rodič A a rodič B, i když se nás mnozí v dnešní době snaží přesvědčit o opak. „Nenechme si rodinu vzít,“ uzavřel kardinál homilii.

Nebylo tedy náhodné, že v odpoledním programu se v prostorách ambítů kostela konalo vystoupení pohybového divadla s názvem: Kořeny a křídla sv. Ludmily, kterým vyvrcholil celoroční projekt a na kterém spolupracovala a účastnila se naše farnost, ZUŠ Sedlčany a pražské arcibiskupství, neboť podobně jako sv. Anna je s rodinou úzce spojena i sv. Ludmila, jíž jsme se po celý rok věnovali. Víme, že její muž Bořivoj pocházel z prastarého rodu Přemyslovců a po jeho smrti a smrti jejich synů se zodpovědně ujala vlády. Vstoupila navždy do dějin křtem od sv. Metoděje, byla matkou a babičkou sv. Václava a stala se Matkou naší národní kultury. Je proto důležité a inspirativní čerpat z těchto našich kořenů. Ludmila a její životní odkaz není a nemá být vnímán jako něco minulého, co nemůžeme dnes, ve svém prožívání

světa uplatnit. Naopak! Má být pro nás jednotlivě, ale i pro naši společnost inspirací. Doba je jiná, ale má stejné otázky a potřeby jako v době Ludmilině. Rodina se nevyčerpá a ničím novým nepřekoná. Buďme vděční, že máme tak krásné poutní místo, kde téma rodiny může znovu a znovu zaznívat, kam mnozí z Vás můžete přicházet a prosit za své rodiny, děti a také rodiče.

Na závěr mi dovolu, pro určitou názornost, uvést rozhovor s Mgr. Vladkou Křenkou ze ZUŠ Sedlčany, která od začátku června vystavuje v Komunitním centru sv. Jiljí výtvarné práce a fotografie svých žáků, které mají název Kořeny a křídla sv. Ludmily. Zejména je v nich zajímavý rozměr výchovy, přístupu k mladé a starší generaci a v neposlední řadě role rodiny.

Kdy jste se rozhodla, že chcete učit výtvarný obor na ZUŠ?

Učila jsem VV na základní škole a na mateřské dovolené jsem dostala od kamarádky nabídku zkusit učit na ZUŠ jen pár hodin pro zpestření. Práce s žáky umělecké školy se mi natolik líbila, že jsem tam už 10 let.

Chodila jste jako malá do ZUŠ?

Ano, skoro 7 let. Hrála jsem na klavír a pak chodila na výtvarný obor - byl pro mě přípravou na pedagogickou fakultu.

Co si myslíte o osobnosti sv. Ludmily?

Je mi velmi blízká a moc ji obdivuji. Za odvahu jít proti proudu, za lásku k rodině a k přesvědčení. To lidem dnes chybí. Stala se mojí další babičkou, důležitou ženou a přítelkyní. Trávím s ní skoro rok a je to příjemné přátelství.

Co pro Vás tyto projekty znamenají? Jak je vnímáte?

Pro mě jsou hlavně setkáváním - umění, lidí, chuti něco dělat, obohacování a cestou. Smysluplnou cestou, která v nás nikdy nepohasne. Zůstane otisk, z kterého můžeme kdykoliv čerpat. Jsou pro mě jakousi

kronikou mého života. Každý projekt má svoji vůni a pocit. Fotky vyblednou, ale pocity zůstanou.

Čeho si na nich nejvíc ceníte?

Cesty jako prostředku cíle. Dlouhodobým a promyšleným setkáváním. Mezigeneračním bytím.

Můžete představit, jak žáky (6-8 let) motivujete a jak výtvarné práce vznikají?

Každý má svoji výjimečnou babičku, maminku, kamarádku, tetu... Ludmila byla ženou, která se starala o vše kolem, ráda se smála, učila se a prožívala dobré i zlé. Vydejme se s ní na pouť jejího obyčejného a neobyčejného života. Pojďme prožít rok na zahrádce, postavit si hrad, zavařit naše pocity na zimu, pohladit nemocné a zkusit vidět na nebi křídla svaté Ludmily. Celý rok na nás bude hledět a tvořit s námi. Jako anděl na cestě mezi Tebou a tím, co se stalo. Hledáním společného se přiblížíme a něco se i dozvíme.

Jak na vás působí spolupráce s uhlířskojanovickou farností a Sudějovem, kde jste vystupovali?

Na faře jsme trávili naše víkendová setkávání a vše klapalo. Přijeli jsme vždy v pátek unavení a upracovaní. Postupně jsme se uvolňovali a prostředí nás přijalo jako staré známé. Děkujeme za výbornou kuchyni, čtení babiček a nejružnějších návštěv.

Co je pro vás odměna ve vaší práci?

Rozzářené oči mých žáků při motivaci a těšení se na další tvoření.

P. Kamil

SENIORI A KULTURA

*Jak se může mladší generace setkat se starší a přispět tak k rozvoji občanské společnosti? Jedním z příkladů je představení *Kořeny a křídla sv. Ludmily*,*

kde se starší generace zapojila do kulturního projektu společně s mladšími. Nechme promluvit jednu ze seniorek, jak prožila celý rok se sv. Ludmilou.

Byla jsem oslovena k připojení se k projektu s pracovním názvem „Ludmila“. S velkou radostí jsem pozvání přijala s touhou přispět jakýmkoliv způsobem tak, jak bude potřeba. Také si myslím, že je třeba nějak splácet dluh naší první kněžně a první světici za vše, co pro naše dějiny znamenala.

Projekt pohybového divadla jsem poznala při „Legendě o sv. Anně“ a velmi mě zaujal. Zdá se mi, že právě tento způsob předávání oslovuje člověka v celé jeho celistvosti, jak o tom ostatně svědčí ohlasy veřejnosti. Sv. Ludmila je mojí „důvěrnou nebeskou přímluvkyní“ spolu se sv. Anežkou. Je vzorem nejen státnické, ale i ženské (dívčí) odvahy přijmout to, co ví, že je pro ni a pro jí svěřený lid správné a co je Boží milostí a jedinou cestou pro věky budoucí.

Myslím si, že je důležité „jít ke kořenům“, k původnímu poslání, oproštěnému od (promiňte mi) nánosu balastu staletí a lidské pýchy. Ale nejen se vrátit, ale původní nezkaleně myšlenky rozvíjet tak, jak je potřeba právě v tomto světě a v této době, do které jsme postaveni. Přijmeme toto pozvání a mějme „křídla předků“!

Projekt byl komponován jako mezigenerační a také propojení mezi farnostmi. Velice si cením vzniklého společenství, kde jsme se přijímali navzájem.

Spolupráce s uhlířskojanovickou farností je pro nás příkladem tvořivé a radostné práce ve farnosti a opravdu velkým potěšením a povzbuzením, „že to jde“.

Věřím, že všechno krásné, co jsme prožili při nacvičování i při společném popovídání, v nás zůstane jako něco, co by mohlo „klíčit dál“.

Milena Šimková, Sedlčany

PROHLÍDKA POUTNÍHO MÍSTA V SUDĚJOVĚ S VÝKLADEM

Když jsem se dozvěděl, že v období od 21. do 25. července budou vždy od 9 do 16 h pořádány prohlídky kostela, fary, studánky s výkladem, neváhal jsem a ve středu odpoledne jsem se do Sudějova rozjel.

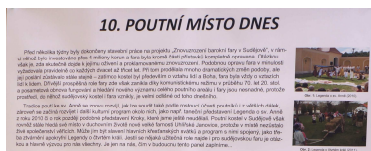
Pocházím z Čestína, kde jsem strávil své dětství. K místu mých rodičů mám velice vřelý vztah. Zde jsem užíval radovánky uprostřed krásné přírody. Velmi živě se pama-

tuji, jak jsem s rodiči pravidelně chodíval do Sudějova na pouť pěšky. Cestu jsme si zkracovali lesem a při tom ještě sbírali houby. V té době jsem vnímal pouť především jako atrakci - nejrůznější kolotoče, houpačky a krámky s cukrovinkami. Význam poutního místa jsem pochopil až v době dospívání.

A nyní k prohlídce. Prohlídka s výkladem mladých hezkých děvčát neměla chybu, hodnotím jedničkou s hvězdičkou. Prohlédli jsme si vše, co souvisí s kostelem, farou a známou studánkou s výbornou pramenitou vodou. Oltář v kostele to je skvost, který nelze ani slovem popsat. Při této nádhře nám ještě jedna dívka z průvodkyň zahrála na flétnu. Tento moment skloubení krásy kostela a hudby byl přímo balzámem pro duši.

Co vše jsem se dozvěděl, nebudu popisovat, neboť stojí za to si udělat jednu sobotu po pouti výlet a prohlédnout si velmi zdařilou expozici na faře s možností prohlídky i kostela vždy od 14:00 do 17:30.

Neváhejte a využijte této příležitosti. Výlet vás nejen příjemně uspokojí, ale získáte i povzbudivou energii. Já osobně jsem se hned po příjezdu pustil do zvelebování okolí mé chaloupky a večer jsem měl ještě tolik energie, že jsem si byl zahrát tenis v Kasanicích.

Josef Rajdl

POUTNÍCI ZA BOŽÍM MILOSRDENSTVÍM - ZASTAVENÍ V SUDĚJOVĚ -

Druhý den naší pouti z Prahy do Slavkovic byl zakončen v Uhlířských Janovicích. Měli jsme za sebou náročných 26 km v parném dni, a tak jsme šťastně usedli v chládku kostela. Přivítal nás zde s úsměvem otec Kamil a po nešporách jsme byli rozděleni do rodin na nocleh. Naše skupinka sv. Brigity (Anička, Maruška, Marta a já) byla odvezena do Sudějova, kde se nás ujala paní Jája Trojanová se svými dcerami Terkou a Zuzkou, v tomto čase pobývajících na zrekonstruované faře. V malebném domku, kde jsme mohly složit hlavu k spánku, na nás dýchla historie - u velkého dřevěného stolu a zrestaurovaných oken jsme se vrátily o 100 let zpět. Po osvěžující sprše se nám dostalo i výborné a vydatné večeře, u které jsme mohli společně posedět i s otcem Kamilem. Rozprávěli jsme o svých farnostech a bylo nám dobře. Paní Jája s dcerami obývaly faru dočasně v rámci příprav na sudějovskou pout' a taneční vystoupení Kořeny a křídla sv. Ludmily. Měly za úkol postarat se o faru a připravit ji pro návštěvníky a nás k tomu dostaly náдавkem.

Jak se začalo šerit a otec Kamil už odjel za svými povinnostmi, byly jsme obdarované večerní prohlídkou kostelíčka. Bylo to poprvé a zřejmě i naposled, co jsem byla v kostele v noční košili, ale prý to nebylo po-

znat. Nejprve jsme zhlédly kapličku se zázračnou vodou. Ve chvíli, kdy nám paní Jája poutavě vyprávěla o zázračných uzdraveních z vody, jejíž pramen nevysychal ani v době největšího sucha, přiběhl mladík a skloniv se k prameni, ústy se napil, na prsto samozřejmě, přímo z tekoucí vody a zas odběhl. Ten zvláštní moment na tomto poutním místě nás překvapil a zároveň i pobavil. V kostelíku sv. Anny jsme vyslechly vyprávění o historii i obrazech a společně jsme uctily sv. Annu i Pána modlitbou. Byl to velice krásný večer a my za vlídné přijetí velice děkujeme.

Spalo se nám v tiché obci příjemně. Ráno po snídani jsme byly obdarované i buchtami na cestu. Po ranní mši v Sudějově pak ještě celá poutní skupina dostala k občerstvení různé koláčky a osvěžující mátovou vodu. Vřelé díky a Pán Bůh zaplať! A my jsme pokračovali v putování, dnes jen 21km.

Jana Dvořáková z Orlové

Z HISTORIE KOSTELA SV. ALOISE A FARY V UHLÍŘSKÝCH JANOVICÍCH

1. července 1764 koupila ratajské panství spolu s příkoupeným uhlířsko-janovickým statkem vévodkyně Marie Terezie Savojská. Roku 1767 položila základní kámen ke stavbě nového kostela v Uhlířských Janovicích, protože kostel sv. Jiljí již nepostačoval rostoucímu městu. V té době byl zdejší farářem P. Jakub Korb, který zemřel roku 1768 a je pochován v kostele sv. Jiljí. Marie Terezie zemřela ve Vídni roku 1772 bezdětná. Na základě poslední vůle se stal dědicem kníže František Josef z Lichtensteinu. Zřejmě z důvodu jejího úmrtí byla stavba nového kostela odložena.

24. června 1783 se stal farářem v Uhlířských Janovicích zdejší rodák P. Josef Křepelka. Dle poslední vůle svého předchůdce P. Dominika Doležala (který je rovněž pochován v kostele sv. Jiljí) dal vymalovat a vyzdobit novými oltáři kostel sv. Jiljí, ale na stavbu nového kostela nezapomněl. Viděl, že polovina věřících při mši sv. musela stát před kostelem, a proto si umínil, že nový kostel musí být dostavěn.

P. Křepelka využil návštěvy mladého knížete Aloise z Lichtensteinu v Ratajích a podal mu písemnou žádost, kterou musel ještě několikrát opakovat, než přišlo rozhodnutí, že kníže poskytne zdarma veškerý materiál na stavbu koste-

la. Před 220 lety v březnu 1794 byla zahájena stavba. P. Křepelka všechny osadníky nadchl k radostné a ochotné práci, při které vlastníma rukama pomáhal. Iluzorní malby oltářů malovali bratři Václav a František Kramolínové. Václav maloval obraz sv. Aloise a František čtyři evangelisty a ostatní postavy. Postranní oltáře vymalovali zdarma vzhledem k pohostinnosti P. Křepelky. Oltáře obnovil roku 1858 V. Weiss.

Dne 6. září 1795 byl nový kostel sv. Aloise vysvěcen pražským metropolitním kanovníkem P. Janem Aloisem Svobodou v zastoupení pražského arcibiskupa Viléma Florentina, knížete Salm-Salma, který neuměl česky. Osmý den po vysvěcení byla do nového kostela ve velkém průvodu slavnostně přenesena stará křtitelnice z kostela sv. Jiljí pocházející z roku 1618. Zasvěcení kostela sv. Aloisi není tak časté. V České republice jsou tomuto patronu zasvěceny pouze dva kostely. V Čechách je to náš kostel a na Moravě kostel z roku 1801 v obci Dolní Morava v olomoucké arcidiecézi. Zasvěcení sv. Aloisi se dá odvodit od jména v té době panujícího knížete Aloise z Lichtensteinu.

Lichtensteinové byli patrony kostela až do roku 1931, kdy předali patronát československému státu při svém odchodu z Rataj v důsledku 1. Pozemkové reformy.

Původní fara v Uhlířských Janovicích zanikla za třicetileté války (1618 – 1648), kdy byl také těžce

poškozen kostel sv. Jiljí. Teprve v letech 1689 – 1690 došlo k jeho opravě a k postavení farní budovy na místě bývalé školy. Následně zde byla zřízena expozitura (kaplanství) podřízená divišovskému děkanu. Fara byla obnovena až zakládací listinou hraběte Jana Václava ze Sternberga ze dne 4. listopadu 1700. V letech 1761 – 1763 tehdejší majitel panství hrabě Kinský postavil na náměstí novou farní budovu na místě domu bývalého majitele Jana Mejtného v té době spustlém.

P. Josef Křepelka byl desátým farářem od obnovení fary (jeho otec František Křepelka byl starostou Uhlířských Janovic v letech 1759 – 1789). Po dvacetiletém zdejším působení se stal v roce 1803 farářem v Uhříněvsi. Zemřel roku 1811.

Pavel Rückl

KDO ZPÍVÁ, DVAKRÁT SE MODLÍ.

Je to stará lidová moudrost, předávaná z generace na generaci. První zpěvy u nás křesťanů jsou dokládány z období sv. Pavla, kdy náboženské texty byly údajně již přednášeny zpěvavým hlasem se stoupáním i klesáním, aby se předešlo monotónní deklamací. Abych neupadl do rozvláčnosti, zmíním se jen ve zkratce o vývoji církevního zpěvu.

Jak se vyvíjela naše společnost, tak se vyvíjely i církevní hudební styly. Především ty, které přispívaly k bohoslužbám a svou jednoduchostí podporovaly modlitbu věřících. Od 6. století je to především gregoriánský chorál (Řehoř I.), který se šířil

z francké říše do tehdejšího světa. Monofonní zpěv přešel do polyfonie hlavně v době renezanace, která se pak proslavila skutečnými mistry tohoto druhu hudby. Barokní hudba v následujícím období zvyšovala lesk církevních obřadů hlavně v době protireformace, u nás velkými skladbami pro sólisty, velké sbory a hudební ansámblы. Vrcholné mistry ovšem měla u luteránů v postavách F. G. Händela a J.S. Bacha. Vrchol české barokní hudby představoval v cizině žijící J. D. Zelenka a v ranném klasicizmu již stojící F.X. Brixí. Klasicizmus s velkými zjevy Haydna, Mozarta a Beethovena dovršil monumentální chrámové skladby, především v jejich zhudebnění latinského ordinária mše. Na ně navázali romantici – zejména F. Schubert a z novoromantiků jmenuji především našeho Ant. Dvořáka. A vývoj jde dále, přes Janáčkovu Glagolskou mši po vynikající mše Miloše Boka nebo Jiřího Pavlice a dalších. Zde se jedná ovšem o hudební díla, která jsou určena pro profesionální umělce nebo amatérská tělesa vysoké umělecké kvality.

Lidový zpěv, který doprovázel bohoslužebné úkony, se rovněž vyvíjel a má své národní tradice v různých kulturách. V české církevní slovanštině máme zaznamenány duchovní písně Hospodine, pomiluj ny z 10. století, ze 12. století pak chorál Svatý Václave a ze 14. století - Buóh všemohúci a Jezu Kriste, Ščedry kněže. Známá národní

rovněž původně husitská vánoční píseň Narodil se Kristus Pán z 15. století. Kancionál nám nabízí značný výběr písní vhodných k bohoslužbám. Záleží ovšem na krajevných zvyklostech nebo na zručnosti varhaníka, které písně se v té které farnosti zpívají a jaká díla se zde provozují z kůru.

Na II. vatikánském koncilu bylo řečeno, že umění při bohoslužbě má být důstojné, vkusné a krásné a má být symbolem vyšších skutečností. V současnosti u zasvěcených převládá myšlenka, že by se při pobožnostech, tedy především při mších svatých, měla hrát hudba plná Ducha svatého, hudba – která zasahuje člověka svou krásou, silou a pozvedá jej blíž k Bohu. Jako příklad uvádím píseň Ejhle oltář Pavla Křížkovského. V kancionálu je mnoho dalších krásných písní.

Co se týče ordinárií, snad by bylo vítané mít kromě těch zdařilých dosavadních ještě další, zpěvné, radostné, oslovující rozum i srdce. V tom nejlepším slova smyslu – lidové. Z kancionálu k lidovému zpěvu bychom měli vybírat ty písně, které se vyznačují kvalitnějším textem i nápevem. Některé texty, kdysi psané v dobrém úmyslu, jsou již dnes velmi archaické.

Pobožnost mše svaté právem patří ke šťastným chvílím, které při ní věřící člověk zažívá v největší blízkosti Boha a našeho Spasitele. Proto ho má vedle vroucího vyznání a modlitby také dle možností uctít: „Zpěvy, hudbami, citerami, varhana-

mi, též cimbály, píšťalami, též jak bubny, tak troubami,“ jak nám odkázal Jakub Jan Ryba ve své slavné vánoční mši.

Na varhaníkovi a zpěvácích i hudebnících leží zodpovědnost, aby nepřekročili míru vkusu a prováděli jen taková díla, na která stačí. Není možné s hrstkou zpěváků a čtyřmi hudebníky provádět vrcholná díla klasiků církevní hudby, aniž by to dopadlo nepřesvědčivě. Z toho vycházíme i na kůru v Zásmukách a provádíme většinou původní díla psaná pro sólisty nebo malé komorní obsazení, respektující hlasové rozsahy účinkujících. Pak můžeme hostovat i v malých kostelech naší farnosti nebo v okolí. Jedním z příkladů může být provedení Missy piccoly v Horních Krutech v září loňského roku, kterou jsme již pochopitelně také zazpívali i v Zásmukách, v Dolních Chvatlinách, ve Šternbergské kapli V Lipkách a také některé její části na koncertech souboru Sono apparsi. Počátkem května jsme provedli při májové pobožnosti k uctění Panny Marie nové zpracování Litanie loretské. Dávno před námi měli varhaníci a zpěváci podobné problémy, takže ve farních archivech nebo archivech kostelů je možno nalézt notový materiál pro obsazení vyhovující momentální situaci a početnímu stavu účinkujících.

Závěrem přeji všem zpěvákům na kůrech i v lavicích hodně pohody a radosti při zpěvu ku chvále Páně.

Dr. Jaroslav Morávek

LETNÍ TÁBOR V ZÁSMUKÁCH 2014

Dne 27. 7. 2014 jsem se svými čtyřmi sourozenci absolvoval křesťanský tábor v prostorách bývalého františkánského kláštera v Zásmukách. Motivem letošního tábora byly příběhy známých animovaných postav Asterixe a Obelixe. Cíl spočíval v postavení paláce pro Césara. Táborníci to neměli vůbec jednoduché. Jednu chvíli byli chyce-ni zákeřnými Římany, jindy potřebovali získat odpovědi na zákeřné otázky a pamatovat si důležité informace pro plnění společných úkolů.

Nehráli jsme však jen hry. Ve středu jsme s pátery Kamilem a Tomášem jeli na výlet do Chlístovic a poté do Kutné Hory. Ráno jsme v Chlístovicích slavili mši svatou, po které následovala prohlídka kostelní věže a zříceniny hradu Sion. Následoval odjezd do Kutné Hory na koupaliště a po vykoupaní jsme se vrátili do Zásmuk, kde nás již čekala večere a postel.

Zbývající dny jsme hráli různé hry. K těm nejzábavnějším patřilo chytání divočáků. Cílem bylo zasáhnout divočáka (vedoucího) deseti

papírovými koulemi a odtáhnout na stanoviště. Nakonec vyhrál ten, kdo ulovil nejvíce divočáků.

V pátek jsme se dozvěděli vítěze jednotlivých soutěžních kategorií. Za obdržené hrací peníze jsme si poté nakupovali různé pamlsky, např. brambůrky, koláčky, ovoce a pití.

Na závěr bych ještě dodal, pokud byste nevěděli, na jaký tábor přihlásit své děti, tak vám zásmucký doporučuji. Protože tolik zábavy si vaše děti ještě neužily !

Vojtěch Mašín

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Výuka náboženství bude probíhat v Komunitním centru sv. Jiljí a na faře v Zásmukách. Den a hodina bude upřesněna na první schůzce: v komunitním centru ve středu 17. září v 15:00; na faře v Zásmukách ve středu 24. září taktéž v 15:00. Přihláška je k dispozici v kostele, ve škole a na internetových stránkách farnosti.

Na zahájení výuky jste, rodiče, srdečně zváni.

POUŤ KE KOSTELU NANEBEVZETÍ PANNY MARIE V RAŠOVICÍCH

Letošní rašovická pouť proběhla v sobotu 15. 8. Do poslední chvíle jsme byli napnuti, zda zvládneme pěší pouť, která byla letos naplánována od křížku nad uhlířskojanovickým parkem. Konec týdne totiž nešetřil dešťovými přeháňkami a i sobota byla více než plačtivá. Ovšem co by to bylo za mariánský svátek bez slunečního počasí. A tak z černé oblohy ve tři čtvrtě na čtvrtou odpolední počaly probleskovat první paprsky, a když jsme se shromáždili u křížku, tak nám již slunko příjemně hřálo do zad.

Kříž nad parkem v Uhlířských Janovicích byl letos pro počátek pěší pouti vybrán záměrně. V kronice naší farnosti lze vyčíst následující historii tohoto památníku: „Dne 13^{ho} září 1869 posvětil nový litý kříž za městem, na skále, při cestě k Rašovicům sám Jeho Eminence nejdůstojnější pan kardinál arcibiskup pražský Bedřich kníže ze Švarcenbergů. Dříve stála na místě tohoto sv. kříže kamenná socha nazvaná Syn Boží představující Pána Ježíše sedícího po vytrpeném bičování. Bylať soška ta věkem tak sešlá, že hanba byla dívat se na ní. Ona stará socha Syna Božího jest pod sv. křížem zakopána. L.P. 1924 ... U příležitosti 10. výročí vypuknutí světové války byl kříž na skále u Syna Božího znovu natřen, pozlacen a opatřen nápisem: Obnoveno L. P.1924 a vě-

nováno padlým vojínům. Kříž ten byl v neděli 3. srpna 1924 za velikého účastenství věřících místním duchovním správcem posvěcen, přičemž světitel promluvil k shromážděným účastníkům o významu kříže.“

Tolik historie. A jelikož si letos připomínáme 100. výročí 1. světové války, a protože se křesťané celého světa modlí k Panně Marii za odvrácení válek a prosí ji o ochranu před válečným běsněním, bylo zvolení místa pro začátek letošní pouti nabíledni.

Po úvodním slovu patera Tomáše a po desátku růžence věnovanému památce padlých v první světové válce jsme vyrazili k Rašovicům. Cesta probíhala skvěle, počasí nám přálo. A zanedlouho jsme již uviděli vršek rašovického kostela.

Před šestou hodinou se již začali scházet účastníci mše svaté - vesměs rodáci, obyvatelé nebo lidé jakkoli spojení či sympatizující s kostelem a vsí Rašovice. Mše svatá proběhla ve slavnostním duchu a při promluvě patera Tomáše všichni pozorně naslouchali. Jelikož je svátek Nanebevzetí Panny Marie tradičně spojen

s žehnáním květín, bylin a zemědělských plodin, sešlo se i zde na stolcích kolem oltáře množství kytic polního kvítí, bylinek, dožínkových věnečků i bochníků čerstvého chleba, kterými se po ukončení slavnosti mohli účastníci vzájemně obdarovat. Po ukončení mše svaté nám ještě stále přálo počasí a mohli jsme pokračovat v ochutnávání domácích koláčů a buchet, odpočinout a potěšit se při sousedských hovorech a vzpomínkách místních rodáků.

Děkujeme za možnost zúčastnit se příjemného odpoledne s přátelskou rodinnou atmosférou a těšíme se na příští rok !

Panno Maria rašovská, oroduj za nás!

Za účastníky, pořadatele a účinkující hudebníky
Radek Mašín

+++

Krásné vzpomínky nám zůstaly na rašovickou pouť, která se koná každoročně u příležitosti svátku Nanebevzetí Panny Marie. Pout' začala pochodem z Uhlířských Janovic od křížku nad parkem. Rádi budeme vzpomínat. Vyprávění pana farního vikáře bylo velice zajímavé. U kos-

tela v Rašovicích na nás čekalo příjemné prostředí, doplněné hudbou a zpěvem, taktéž pěkně upravené okolí kostela. A za dary přírody, které byly požehnány, za to se též sluší poděkovat.

Dojmy Evy a Františka Chalupových.

+++

Dne 16. 8. 2014 se konala v Rašovicích poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie, které je rašovický kostel zasvěcen. Mnoho lidí možná ani neví, co je to za svátek, že Marie, matka Ježíše Krista, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy. Tím, že Panna Maria byla do nebe vzata, tedy vynesena, se nanebevzetí podstatně liší od nanebevstoupení, kterým označujeme samostatné vystoupení, vznesení se Ježíše Krista.

V 16 h se uskutečnil sraz u křížku u parku v Uhlířských Janovicích, odkud šlo procesí se sochou Panny Marie Rašovické. Až do Rašovic ke kostelu s celým procesím šel pan farní vikář Tomáš Kábele. V Rašovicích už čekali ostatní lidé, kteří se procesí nezúčastnili. Od 18 h se konala slavnostní mše sv., která byla sloužena venku u kostela. Před začátkem mše sv. zazněla píseň k Panně Marii Rašovické „Okraso Panno Maria“. Poutní mši sloužil P. Tomáš Kábele. Při mši se žehnaly květiny a bylinky, které si přinesli místní i z okolí, též se žehnala úroda. Na slavnost, kde byly upleteny věnce z obilí a upečen chléb. Též od nás místních a přespolečných byly upečené koláče a jiné dobroty, které poutníci

ochutnávali.

Po mši sv. jsme poděkovali za krásnou poutní mši sv., kterou zde poprvé sloužil P. Tomáš. Také jsme jej přivítali mezi námi věřícími z Rašovic a Netušila.

Velice by nás potěšilo a byli bychom šťastni, kdyby se u nás častěji sloužily mše sv., kam bychom mohli zajít a setkat se s Bohem.

Všem, kdo se jakýmkoliv dílem na slavnosti podíleli, chci velice poděkovat a s ostatními se těšíme na spolupráci v příštím roce.

Radek Mraček

VIKARIÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Drazí bratři a sestry, drazí přátelé z farnosti Uhlířské Janovice, především pak ale drahá mládeži tohoto kraje. Dne 12. dubna roku 2014 jsem byl otcem kardinálem Dominikem Dukou ustanoven jako duchovní rádce mládeže kolínského vikariátu. Rád bych se tedy nějakým způsobem postaral o to, aby se nejednalo jen o ustanovení formální (papírové), ale abych toto poslání skutečně vykonával.

Po setkání s některými mladými tohoto vikariátu jsme dospěli k společnému názoru, že by bylo hezké čtyřikrát do roka udělat takové vikariátní společenství mládeže. Toto setkání by se konalo vždy jednou za čtvrt roku v jedné z farností našeho vikariátu – Kolín, Český Brod, Uhlířské Janovice a Kostelec nad Černými lesy. Rádi bychom, aby toto společenství mládeže bylo také

určitým setkáním s farností, že by tedy toto společenství začínalo v pátek večer společnou modlitbou, kterou by připravila mládež, ale která by byla otevřená a na níž by byli pozváni všichni lidé z farnosti.

A tím se dostávám k tomu, že bych Vás rád pozval na první takové setkání. To se uskuteční o víkend 12. a 13. září a „hostitelskou farností“ bude Kolín. Začali bychom v pátek 12. září v 18. hod slavením mše svaté (v kostele Nejsvětější Trojice) a vše bychom zakončili v sobotu večer (případně, kdo by se chtěl zdržet, mohl by zůstat i do neděle). Využili bychom toho, že toto setkání je na začátku školního roku a v sobotu dopoledne bychom tak slavili mši svatou (Veni Sancte), při které bychom prosili o dary Ducha svatého v následujícím školním roce. Na tuto mši jsou samozřejmě zváni nejen všichni studenti, ale i jejich rodiny a všichni, kdo chtějí studentům vyprošovat dary Ducha svatého. Program by byl tedy následující:

Pátek

- v 18 hod. mše svatá.
- v 19 hod. společná modlitba v kostele (pro farnost).
- ve 20 hod. společenský večer (program připraví mládež kolínské farnosti).

Sobota

- v 9 hod. mše svatá na začátku školního roku.
- dopoledne program, který připraví mládež kolínské farnosti.
- ve 14 hod. fotbalové utkání farností

Kolín + Uhlířské Janovice proti farnostem Český Brod + Kostelec nad Černými lesy.

- po zápase možnost posedět.

Jídlo a nocleh jsou zajištěny, příspěvek je dobrovolný. Doporučená cena je 150,- Kč. Těším se s vámi, buďto na tomto setkání, nebo někdy jindy, na viděnou.

S požehnáním, P. Martin Sklenář,
farní vikář v Kolíně
a duchovní rádce mládeže
v kolínském vikariátu

OSLAVA ŽIVOTNÍHO JUBILEA

P. VÁCLAVA NEKOLNÉHO

Vážení farníci, 27. září oslaví své 80. narozeniny P. Václav Nekolný. S vděčností Bohu oslavíme jeho krásné životní jubileum při bohoslužbě konané v den narozenin 27. 9. v 10:00 v klášterním kostele Stigmatizace sv. Františka v Zásmukách. Pográtulovat P. Václavovi přijede pan biskup Karel Herbs. Po bohoslužbě jste srdečně zváni na malé pohoštění do refektáře kláštera.

ZVEME VÁS

- v měsíci září a říjnu každou sobotu odpoledne od 14:00 do 17:30 na **sudějovskou faru**. První a třetí sobotu v měsíci je zvlášť nabídka pro

ty, kdo se chtějí ztišit, duchovně naladit, zavzpomínat a zaposlouchat do moudrých slov starší generace. Třetí generace vás bude provázet sudějovskými odpoledni, kdy příchozím bude nabídnut čaj a čtení u kamen z krásné a duchovní literatury, taktéž povídání o historii sudějovské fary. Před mší svatou od 17:00 bude seznámení s texty nedělních čtení - tzv. lekcio divina - rozjímání nad Božím slovem. Poutníci a návštěvníci se nakonec mohou zúčastnit mše svaté od 18 h v kostele sv. Anny.

- v sobotu 6. září v 17:00 na **svěcení opraveného křížku** na skále v parku u cesty do Rašovic. Čeká nás seznámení s historickými a přírodními souvislostmi místa, procházka parkem s doprovodným výkladem, plavba svíček po Výrovce, výroba lodiček, prohlídka výtvarných prací žáků ZUŠ a ZŠ Uhl. Janovice, 19:30 – návazný duchovní program v kostele sv. Aloise.

- v pátek 12. 9. do Komunitního centra sv. Jiljí na dopolední (9:00 -11:30) **setkání Pátečníků**. Setkání budou pravidelně jednou za čtrnáct dní.

- v neděli 21. 9. v 17:00 do Komunitního centra sv. Jiljí na komentovanou projekci fotografií a besedu s Lukášem Noskem: **Islám pohledem křesťana**.

- v rámci Cesty sedmi kostelů v sobotu 27. 9. na **pout' do kostela sv. Václava v Horních Krutech**. Vycházíme ze Skvrňova ve 13 h. Příchod poutníků v 15 h, seznámení s

kostelem. Vystavení plodů letošní sklizně, takže si s sebou přineseš něco z toho, co jste zavařili, usušili... a budete se moci ve výměnném trhu obohatit tím, co přinesl někdo jiný. V 16 h bude slavena mše svatá.

- v neděli 21. 9. v 17:00 do filmového klubu na film: **Svatý Augustin** Sant' Agostino (1.díl).

- v neděli 28. 9. od 9 h na program spojený s požehnáním obnovené

sochy sv. Václava na náměstí v Uhlířských Janovicích.

- na povídání ve středu 8. 10. v 19:00 v KC sv. Jiljí s P. Tomášem Kábele: **Život a víra Romů na Spiši** – postřehy a zkušenosti z pastorační praxe pod Tatrami.

- v neděli 19. 10. v 17:00 do filmového klubu na film: **Svatý Augustin** Sant' Agostino (2.díl).

ROZPIS POUTNÍCH SLAVNOSTÍ A VÝROČÍ POSVĚCENÍ

UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Jiljí	NE 31. 8. v 8:00
KOŠICE	Narození Panny Marie	SO 6. 9. ve 12:00
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Aloise	NE 7. 9. v 8:00
DOLNÍ CHVATLINY	sv. Petra a Pavla (200 let)	NE 7. 9. v 15:00
ZÁSMUKY	kaple Panny Marie v Lipkách	NE 14. 9. v 9:30
ČESTÍN	sv. Petra a Pavla (slavnostní otevření kostela)	NE 14. 9. v 10:00
HORNÍ KRUTY	sv. Václava	SO 27. 9. v 16:00
HODKOV	sv. Václava	NE 28. 9. v 10:00
SKVRŇOV	sv. Havla	SO 18. 10. v 15:00

Vydáno: 30. 8. 2014 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice

Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,

285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com

www.farnostjanovice.cz

IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800

P. Kamil Vrzal, farář - mob: 728 775 536,

P. Tomáš Kábele, farní vikář - mob: 603 310 381

P. Václav Nekolný, výpomocný duchovní - tel: 321 796 177, Zásmyky

Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka - mob: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 25. 10. 2014

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.